

Гера

КУПИТИ

Про книгу

Роман «Гера» Дженніфер Сейнт — художнє переосмислення давньогрецького міфу, де могутня богиня постає не як тінь Зевса, а як жінка з власною волею, силою і прагненням свободи. Це історія боротьби з патріархальним устроєм Олімпу, пошуку справедливості та внутрішньої цілісності.

ПРОЛОГ

Леобург важко здивувати, проте сьогодні на майдані Олекси Чорного голиці ніде впасти. Перехожі зупиняються, люди у будинках відчиняють вікна, хлопчакви видряпуються на ліхтарні стовпи.

Усі збираються заради нього.

Хай він брав участь у подібних заходах тисячу разів, та щоразу ця увага й захват тішать, наче вперше. Леобуржці ловлять кожне його слово, стежать за кожним порухом: як він недбало поправляє шийну хустку, як елегантно схиляє голову, щоб феротипіст упіймав найкращий ракурс, зображаючи його тріумф. Шкода, зображення вийде нечітким — небо сьогодні похмуре, і над містом, крім звичного жовтуватого серпанку, нависають важкі хмари, що провіщають дощ. Глядачі хвилюються, захоплено замирають. Так, мабуть, варто послухатися дядька й пошукати щастя в політиці. Ці ідіоти носитимуть його на руках.

— Пані й панове! — він перебігає поглядом присутніх. У голові паморочиться: блакитні, білі, ніжно-жовті стіни будинків ніби обертаються коловоротом. Бентежить дивне відчуття: він бачить усе так ясно, до найдрібніших деталей, мов дивиться крізь лінзи тетранокля. Тонке мереживо на грудях юної дівчини, яка не зводить з нього очей, здіймається від схвильованого дихання. По шії огрядного пана у першому ряду сповзає крапля поту. Над головою гуркочуть вагони повітряної монорейки, і пасажири припадають до вікон, роздивляючись площу, — їхні обличчя білими плямами сяють за запиленим склом. Інтрига! Ще б пак! Це небезпечний, дуже небезпечний експеримент.

— Пані й панове! — повторює він, і площа завмирає. — Сьогодні ми маємо честь презентувати вам унікальний винахід, справжнє диво науки й техніки! Ми назвали його водомобілем.

Він справді любить цього маленького монстра. І не шкодує жодного лео, вкладеного в його розробку. Перед очима пролітають давнішні мрії — слава, запаморочливий успіх і тур усією Європою, всім світом, як досі їздили тільки найкращі винахідники міста. Як багато він заробить!

Навіть шкода того дурнуватою бідолаху, який продав свої креслення за безцінь!

Водомобіль одразу полонив його думки. Можливо, зараз, порівняно з розкішними кінними екіпажами аристократів чи доладно зібраними паромобілями, цей горбатий карлик із опуклими фарами й роздутим дахом не схожий на чиюсь мрію, проте скоро ця модель заповнить вулиці Леобурга. Його жадатимуть усі — панночки в кольорових панчохах, солідні торговці патентами, розбишаки з Робітничого району. Бо це — майбутнє!

Краєм ока він помічає брата. Той стоїть на сходах, спираючись на білого кам'яного лева. Прийшов, бо сподівається побачити його провал! Жалюгідний пияк, нездара. Погляд тем-но-карих очей, як завше, похмурий. Раптом брат посміхається самим кутиком рота. Від цієї посмішки спину всипає холодом. Слова завченої промови випурхують з голови, мов перелякані пташки. Він замовкає, а шофер визирає з кабіни, чекаючи на команду.

— Ми не розкриватимемо всіх деталей... — бурмоче він, ледь зняковівши. — Але сміливо заявляємо: незабаром гуркоту й чаду на вулицях поменшає. Адже наш автоматичний екіпаж пересувається, використовуючи саму лише воду!

Натовпом пролітає гомін сумніву, а він бере барильце і заливає воду до бака водомобіля.

Як же йому подобається ця іграшка — цілковито, до блиску хромованих ручок.

— Яким же це чином, дозвольте поцікавитися, пане Яблонський? — недовірливо насуплюється високий пан, зазираючи всередину механізму. — Хіба йдеться не про парову тягу?

Ось воно! Ось це питання!

— Забудьте про неї! — збуджено вигукує чоловік. — Пара — вчорашній день! Леопольде, друже мій, — звертається до шофера, — почнімо демонстрацію. Пані й панове, на всі ваші запитання ми відповімо за мить, а поки що — насолоджуйтеся видовищем!

Він сідає всередину і хвацько грюкає дверцятами кабіни прями́сінько перед носом занадто допитливого роззяви. Той червоніє від обурення й відступає на крок. Секунда, дві. Водомобіль оживає, починає вібрувати — стінки його тремтять дедалі сильніше, дужче, і це тремтіння починає непокоїти. Він дивиться на водія — той гарячково смикає за важелі керування, проте водомобіль не рухається з місця.

— Леопольде?! — стривожено вигукує він, а тоді несамовито лементує: — Леопольде!!!

Хапається за важіль аварійного скидання газів і зціплює зуби — шкіру обпікає.

А за мить усе вибухає гуркотом, вогнем і нестерпним болем.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ